У пошані до піонерів — лицем до молоді!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXVII. Ч. 190. ВІВТОРОК, 20-го ЖОВТНЯ 1970 ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЦЕНТІВ 15 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, OCTOBER 20, 1970 No. 190. VOL. LXXVII

— КОРОТКІ ВІСТІ —

Понеділок, 19 жовтня 1970

В АМЕРИЦІ

З ЧІЛЕ ПОЧАЛИ МАСОВО ВІДПЛИВАТИ ДОЛЯРИ, і тому чілійський центральний банк розпочав з суботи 17-го жовтня суворі обмеження для своїх громадян, які виїжджають з країни за кордон, обмінюючи свою валюту на доляри. Відплив доляра з Чіле пояснюється тим, що з 4-го листопада та країна має опинитись під правлінням президента - марксиста д-ра Аделанде, в уряді якого головну ролю будуть відігравати комуністи.

ПОСАДНИК МІСТА ВАНКУВЕРУ В КАНАДІ ТОМ КЕМПБЕЛ сказав, що він рішений, використовуючи уповноваження Закону про Військові Заходи, тотально поборювати всіх, які викликають не лише анархію. Кемпбел сам перебуває під великою поліційною охороною, бо члени так зв. „Фронту за визволення Квебеку" нахвалялись викрасти і його.

ПРОВІДНИКИ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ В БРАЗИЛІЇ ЗВЕРНУЛИСЬ ДО УРЯДУ ІЗ ЗАКЛИКОМ, щоб уряд негайно поробив заходи для запевнення „солідарности, справедливости і свободи нації". Уряд Бразилії складається з антикомуністів і його підтримує армія. Конференція єпископів винесла домагання, щоб уряд звільнив із в'язниці чотирьох священиків з Католицької Робітничої Організації Молоді. У своєму посланні єпископи засудили комунізм, але звернули увагу урядові на те, що такі арешти лише можуть сприяти комунізмові.

У ПІВДЕННОМУ В'ЄТНАМІ ЗА ОСТАННІЙ ТИЖДЕНЬ В БОЮ ЗАГИНУЛИ 8 АМЕРИКАНСЬКИХ ВОЯКІВ, але від різних інших причин померли 41 вояк, головно від хворіб та нещасливих випадків. Вперше від 1965 р. за той тиждень, що закінчився 3-го жовтня, у Південному В'єтнамі загинуло більше вояків від інших причин, ніж смерть у бою. Попереднього тижня в боях загинуло 46 американських вояків, про що повідомляв Пентагон.

ПІД ЧАС МАНДРІВКИ ПРЕЗИДЕНТА РУМУНІЇ НІКОЛАЄ ЧАУШЕСКУ НА ЗАХОДІ ЗСА до нього наблизився, пробігши через поліційний кордон, 44-літній втікач із Румунії й попрохав, щоб Чаушеску дозволив виїхати з Румунії до ЗСА 70-літній матері того втікача. Чаушеску сказав, що вона одержить дворічну візу. Після оглядин Західнього побережжя ЗСА президент Румунії прилетів до Ню Йорку.

ПОПУЛЯРНІСТЬ ПРЕЗИДЕНТА НІКСОНА ЗНАЧНО ЗРОСЛА у зв'язку з його пропозицією щодо замирення у В'єтнамі та після його відвідин Европи. Опитування провадив Інститут Геллупа й виявив, що популярність президента Ніксона підвищилась тепер до 59%.

ЄПИСКОПАЛЬНА ЦЕРКВА НА 63-Й КОНВЕНЦІЇ В ГЮСТОНІ ВИРІШИЛА майже одноголосно допустити жінок, як повноправних членів дотепер складеного виключно з мужчин, законодатного тіла тієї Церкви, Палати Депутатів. На 700 учасників конвенції проти цього голосували тільки два делегати. Такого позитивного рішення очікували збоку в окремій залі 28 жінок.

У СВІТІ

ФРАНЦУЗЬКИЙ УРЯД ОТРИМАВ у парляменті вотум довір'я 389 голосами проти 85, після того, як прем'єр Жак Шабан Дельма зажадав голосувати над принципами „незалежної" закордонної та ліберальної внутрішньої соціяльної політики. На рішення уряду вимагати вотуму довір'я від парляменту вплинули голоси критики на адресу пакту політичної співпраці, що його президент Жорж Помпіду підписав в минулому тижні у Москві.

СОВЄТИ ПОБІЛЬШУЮТЬ свою воєнну фльоту на Індійському океані — алярмує західня преса. Москва рішила використати відкликання британських морсько - летунських збройних сил з обширу на схід від Суеського каналу і від 1968 року втримують у тому обширі 6 до 15 кораблів включно з кружляком із атомовими ракетами, чотирма нищильниками й кількома підводними човнами. Ті кораблі перевели офіційні „відвідини" у 20 портах 14-ох азійських держав.

У ТУРЕЧЧИНІ УРЯД ПРОВОДИТЬ енергійну боротьбу проти зарази холери. Офіційно потверджено, що 27 осіб померли на ту недугу і коло 500 захворіли нею. В Істамбулі наказано примусове щеплення тамошніх 4-ох мільйонів мешканців.

В ІТАЛІЇ ВИСЛАНО 4.500 вояків до міста Калябрії, щоб воно, разом із місцевими і присланими туди 8.000 поліціянтами, завели спокій: від літа цього року в Калябрії існує хронічний стан бунтів, демонстрацій та саботажів з приводу призначення на столицю тієї автономної провінції — одної з таких 10-ох провінцій — містечка Катанзаро, а не Калябрію. Італійський прем'єр Еміліо Кольомбо загрозив вжити найгостріші засоби задя привернення ладу.

НА ФІЛІППІНАХ ВБИЛИ лідера так званого руху „Гук", підпільно комуністичної партизанської організації, існуючої там від двадцяти років. На голову вбитого, Педро Тарука, уряд наклав був нагороду 25.000 дол. Вбили його два члени його власної організації, які, мабуть, хотіли дістати ту нагороду.

РЕЧНИК ВІЛЬНОГО КИТАЮ З ОСІДКОМ НА ТАЙВАНІ ЗАЯВИВ, що коли б у наступному році, чи будь-коли, прийняли до Об'єднаних Націй Комуністичний Китай, то Вільний Китай виступить з тієї міжнародної організації. Він звернув увагу що ось Західня Німеччина чи Південна Корея не належать до Об'єднаних Націй, а втішаються свободою і добробутом та мають сильні збройні сили. Вільний Китай назвав визнання Канадою Комуністичного Китаю „прикрістю, але не нещастям".

У ПІВДЕННОМУ В'ЄТНАМІ „ЗДЕАКТИВІЗОВАНО" дальших 2.000 американських вояків, яких внедовзі відкличуть до ЗСА, в рамцях заповіджених президентом Ніксоном 40.000, які будуть відкликані до цьогорічного Різдва. Тоді залишиться у В'єтнамі ще 344.000 вояків.

КАМБОДЖА РІШИЛА забезпечити найближчий збір рижу таким чином, щоб кругло пів мільйона тонн рижу, здатного прохарчувати впродовж одного року ціле 7-мільйонове населення тієї країни, — до сусіднього Таї (Сіяму). Річ у тому, що від найбагатшої на риж провінції Баттамбанг, віддаленої від столиці Пномпеню на 180 миль, дуже непевна транспортація, бо комуністи раз-ураз засідаються на тому шляху. А дорога відтіль до Сіяму куди ближча й безпечніша. Уряд дістав інформації, що комуністичні війська плянують захопити збір рижу.

В КАНАДІ ПРОГОЛОШЕНО ВОЄННИЙ СТАН, СЕПАРАТИСТИ ВБИЛИ ВИКРАДЕНОГО НИМИ МІНІСТРА ПРАЦІ Й ІМІГРАЦІЇ КВЕБЕКУ П'ЄРА ЛЯПОРТА

Оттава. — Після ряду безуспішних спроб добитися звільнення викрадених сепаратистами з терористичної організації „Фронт за визволення Квебеку" британського комісіонера Джеймса Кросса та міністра праці й іміграції Квебеку П'єра Ляпорта, як також розшуків за викраденими з допомогою поліційних і військових з'єднань, очолюваний прем'єром Трудо уряд Канади вирішив у п'ятницю 16 жовтня ц.р. проголосити в цілій Канаді вийнятковий, воєнний стан. Зроблено це на вимогу уряду Квебеку, репрезентанти якого заявили, що витворена внаслідок дій „Фронту за визволення Квебеку" ситуація вимагає надзвичайних заходів і засобів. Акт про введення воєнного стану дає адміністрації й поліції право на обмеження заґарантованих конституцією громадських прав, як також на встановлення цензури друку й арешти та ревізії по домах і на вулиці без попереднього судового наказу. Порушники закону можуть бути посаджені в тюрму на протяг п'яти років або депортовані. Під час дебат парляменту над справою введення воєнного стану, прийшла вістка про смерть викраденого сепаратистами міністра праці й іміграції Квебеку П'єра Ляпорте. Його вбили терористи з „Фронту за визволення Квебеку" в суботу 17 жовтня о год. 6:18 вечора, повідомляючи водночас про місце, де находиться тіло вбитого. Знайдено вбитого Ляпорта вночі о год. 12:25 в його ж таки авті марки Шевролет, в якому його викрадено. Від другого із викрадених Джеймса Кросса одержано продиктованого терористами листа з повідомленням, що він ще живе і з вимогою, щоб уряд Квебеку звільнив доконче у заміну за нього 23 ув'язнених членів і симпатиків „Фронту за визволення Квебеку". У відповідь на цю нову ноту уряд Квебеку сповістив, що він готовий заґарантувати викрадачам вільний виїзд на Кубу. Після проголошення воєнного стану на терені Квебеку, зокрема Монтреалю, та в інших провінціях почалися масові арешти здогадних членів і симпатиків „Фронту за визволення Квебеку". Поліційні з'єднання підкріплено федеральними військовими відділами. В неділю увечері проголошено стежні листи за двома сепаратистами — Полом Розе та Марком Чарбонне, які правдоподібно, мали бути викрадачами Ляпорта і спричинниками його смерти. Канадійська поліція повідомила водночас із цим прикордонні поліційні і митні станиці про можливість переїзду трьох авт, приналежних викрадачам. Прем'єр Канади Трудо відбув короткі відвідини в Монтреалі, де конферував із прем'єром Квебеку Робертом Бурассою. У своїй промові в парляменті він засудив гостро безглузде і жорстоке вбивство міністра Ляпорта і попередив, що треба бути готовими на дальші акти насилля збоку „Фронту за визволення Квебеку". Вбивство Ляпорта і злочинні дії „Фронту" засуджує вся канадійська публічна опінія, включно із більшістю французького населення Квебеку. Убитий французькими терористами П'єр Ляпорт був французького походження. Французами з походження є також прем'єр Канади Трудо і прем'єр Квебеку Бурасса.

КАНАДА ПІД ЗНАКОМ ВОЄННОГО СТАНУ. На фото вгорі: прем'єр Трудо (перший з правого боку) виходить із свого бюра в парляменті перед проголошенням воєнного стану в Канаді. Внизу: вояки канадійської армії охороняють будинок міської ратуші в Монтреалі, Квебек.

Ніксон закликає „мовчазну більшість" дати відповідь дессидентам і радикалам

Грін Бей, Вискансин. — Започаткувавши в суботу 17 жовтня ц. р. свою поїздку по дев'яти стейтах ЗСА для підтримки республіканських кандидатів, през. Р. Ніксон промовляв цього ж дня м. ін. на летовищі в Тетерборо в Ню Джерзі. У своїй промові до зібраних громадян на летовищі Ніксон закликав „мовчазну більшість" американського суспільства дати відповідь своїми голосами у листопадових виборах на виступи і демонстрації горсток дессидентів і радикальних елементів, які знеславлюють американські установи і американський суспільний і державний лад і пропаґують насилля і непристойність. Пригадуючи звідомлення про передавані телевізійними станціями демонстрації проти нього до Бирлінґтону у стейті Вернон, де горстка демонстрантів викрикувала непристойні слова проти Америки й американських ідей та цілей, президент Ніксон наТаврував насилля а то й злочини радикальних елементів, і закликав американців давати відповідь не насиллям, ані не знеславлюванням, але спокійно і достойно, своїми голосами у виборах 3 листопада ц. р. Група демонстрантів у Бирлінґтоні пробувала навіть обкидувати камінням Президента та осіб із його супроводу. Інші демонстранти перервали своїми вигуками промову Президентові, вимагаючи зокрема, щоб він закінчив війну у В'єтнамі. Їм відповів Президент, що до найближчої весни кількість американських військ в В'єтнамі буде зменшена до половини і що ЗСА діб'ються таки справедливого миру у В'єтнамі.

Юліян Баранюк очолив Окружний Комітет Відділів УНСоюзу в Нюарку

Нюарк, Н. Дж., 17 жовтня. — Загальні Збори Окружного Комітету Відділів УНСоюзу в Нюарку обрали одноголосно нову Окружну Управу, яку очолив на пості голови довголітній заслужений союзовий діяч Юліян Баранюк. До складу нової Управи були обрані разом із Ю. Баранюком ось такі союзові діячі: Іван Іваник — перший заступник голови, Анна Дубас — другий заступник, Володимир Роговський — секретар, — Василь Салабун — касир, Омелян Твардовський — імпрезовий референт, члени Управи: Стефанія Стеців, Михайло Отрок, Мирослав Демчук, Володимир Сиваник, Ростислав Яручик, Андрій Кейбіда; Контрольна Комісія: Стефанія Букшована, Люцина Олесницька й Осип Воробець.

Збори відкрила голова уступаючої Окружної Управи Стефанія Букшована та привітала приявних на Зборах заступника гол. предсідника Володимира Сохана, головного касира Петра Пуцила і головного радного Степана Гавриша. Після вибору Президії Зборів, яку очолив Юліян Баранюк як предсідник і Володимир Роговський як секретар, та до якої запрошено як почесних членів представників Головного Уряду, здали звіти з діяльности Округи члени її Управи: голова Стефанія Букшована, яка подала докладний огляд праці Округи та її досягнень, секретар Володимир Роговський ,та касир Василь Салабун .Всі звіти прийнято без дискусії і на пропозицію Люцини Олесницької від імені Контроль-

(Закінчення на стор. 4-ій)

Нарада Роджерса з Громиком не дала ніяких позитивних вислідів

Об'єднані Нації. — Державний секретар Вілліям Роджерс і совєтський міністер закордонних справ Андрей Громико перевели в суботу 17 вересня в Ню Йорку чотиригодинну нараду, проте вона не дала позитивних вислідів ні в одній заторкненій справі. Зокрема, Громико заперечив знову, наче б Совєти були будь-як причетні в якомусь порушенні воєнного перемир'я на Близькому Сході, відмовився вплинути на Єгипет, щоб той привернув стан в смузі Суеського каналу з-перед перемир'я та наполягав, щоб Ізраїль відновив мирові розмови з Єгиптом за посередництвом Ґуннара Яррінґа. В справі В'єтнамської війни — Громико наполягав, щоб Америка перестала підтримувати режим Нгуєна Ван Тіє у Сайґоні та щоб створено там тимчасовий коаліційний режим. А. Громико заперечив також, наче би Совєти сприяли східньо-німецьким шиканам, стосованими супроти комунікації з Заходу до Західнього Берліну почерез широку на 110 миль смугу, яка веде через Східню Німеччину. На понеділок 19 жовтня ц. р. призначено наступну зустріч Роджерса з Громиком, а тим часом Роджерс вернувся до Вашинґтону звітувати про ту першу невдачу президентові Р. Ніксонові. „Сліпа вулиця", в яку зайшли ізраїльсько-арабські мирові переговори ще поки вони по суті розпочались, існує далі і зводиться до спору довкола протилетунських ракет, що їх Єгипет і СССР пересунули під час воєнного перемир'я в сторону Суеського каналу. Єгипетський міністер закордонних справ Махмуд Ріяд, в промові на Генеральній Асамблеї під кінець минулого тижня та в телевізійному інтерв'ю в неділю 18 ц. м. рішуче відмовив вимозі щодо відтягнення будь-якої протилетунської ракети з теперішніх позицій.

Троє українських студентів прикували себе ланцюгами до совєтської місії, роздавали летючки

Ню Йорк. — Минулої п'ятниці, 16-го жовтня, біля години 5-ої по полудні, перед приміщенням совєтської місії до Об'єднаних Націй зупинилася таксівка, з неї вийшло троє молодих людей, два юнаки і одна дівчина, та швидкими рухами прикували себе ланцюгами до огорожі, що оточує цю місію та почали роздавати прохожим летючки в обороні знову заарештованого в Україні совєтським окупаційним режимом Валентина Мороза й інших молодих українських діячів культури. В тому часі в місії перебував совєтський міністер закордонних справ Андрей Громико і поліційна охорона була скріплена. Тому й недовго довелося молодим людям виконувати їхню місію. Поліція розтяла ланцюги й заарештувала: студентку Гантер Коледжу Ліду Прокоп, студента Лонґ Айленд Коледжу Романа Богдановича і студента того ж коледжу Романа Купчинського. Після трьох годин їх звільнено, визначивши їм судове переслухання на 26-го жовтня ц.р.

В Ню Йорку вшановано бенкетом проф. д-ра Володимира Кубійовича

Ню Йорк. — Минулої суботи, 17-го жовтня, тут у приміщеннях авдиторії школи св. Юра відбувся ювілейний бенкет для вшанування проф. д-ра Володимира Кубійовича з нагоди його 70-річчя життя та 50-річчя плідної наукової і громадської праці та для придбання дальших необхідних фондів на завершення гаслової Енциклопедії Українознавства. Бенкет влаштували організації професіоналістів: лікарів, інженерів і бібліотекарів, під протекторатом очолюваного мец. Романом Гуглевичем місцевого Комітету Об'єднаних Американсько-Українських Організацій — Відділу УККА. Бенкет, що почався о год. 8-ій вечером, відкрив голова Ювілейного Комітету та головний промотор імпрези д-р Степан Ворох, з'ясовуючи коротко його причину і ціль. Початкову молитву, благословляючи трапезу, провів парох церкви св. Юра о. ігумен Гавліч. Майстром церемонії був д-р Богдан Олесницький. Слово про Ювілята виголосив його довголітній співробітник і друг, президент Української Вільної Академії Наук проф. д-р Олександер Оглоблин. Привітання виголосили від Комітету Об'єднаних Організацій мец. Роман Гуглевич, а від Екзекутиви УККА Павло Дорожинський. Відчитано ряд письмових привітань. На залі були приявні представники багатьох інших центральних і місцевих та довколишніх організацій та установ. Адміністратор видання Енциклопедії д-р Атанас Фіґоль говорив про непроминальну вартість Енци-

(Закінчення на стор. 4-ій)

У Чикаґо відбулося маніфестаційне посвячення площі під будову церкви св. Володимира і Ольги

Чикаґо (М.Д. - телефоном). У неділю, 18-го жовтня, тут відбулося маніфестаційне посвячення площі під будову церкви старокалендарної української католицької парафії св. Володимира і Ольги з участю понад 2,000 мирян. Урочистості почалися ранком о год. 8-ій відправою торжественної Святої Літургії в українському православному соборі св. Володимира — тимчасовому домі молитви цієї парафії — яку відслужив о. Ю. Габрусевич, виголосивши відповідну проповідь. Опісля пройшла велика процесія від собору св. Володимира по бульварі Овклі до площі при вулиці Супіріор. У поході взяла зорганізовану участь молодь парафіяльного братства Бориса і Гліба, Осередків СУМА і Станиці Пласту, вояки різних комбатантських організацій, члени парафіяльних братств, представники громадських установ та численні парафіяни і прихожани, разом понад 2,000 осіб. На площі парох о. П. Джулинський та о. Ю. Габрусевич відправили Молебень та перевели обряд посвячення і вкопання хреста і таблиці. Промовляли о. совітник П. Джулинський і член парафіяльної Ради д-р О. Фаріон. Переведена коверткам збірка під час посвячення принесла понад 10,000 долярів

(Закінчення на стор. 4-ій)

В. Сохан і П. Пуцило взяли участь у Братському Конґресі стейту Ню Джерзі

Атлантик Сити, 17-го жовтня. — В нарадах 37-ої річної конвенції Братського Конґресу стейту Ню Джерзі, який об'єднує 38 братських союзів із членством понад 250,000 осіб у цьому стейті, взяли участь як репрезентанти УНСоюзу заступник голови предсідника Володимир Сохан та головний касир Петро Пуцило. Вони були теж на засіданні Екзекутиви Конґресу, яке попередило наради і вирішило ряд важливих для братських союзів справ та устійнило дату наступної конвенції Конґресу на 16-го жовтня 1971 року. Конвенцію проводив уступаючий президент Конґресу Леопольд Маліновскі, який також подбав про збагачення програми висвітленням фільму про стейт Ню Джерзі та фаховими доповідями з ділянки життьового забезпечення. Джерад Гецфілд із Допомогового Союзу Лютеранів прочитав доповідь п. н. „Так, Ви можете", Луї Швіммер із Асаме Інк. другу доповідь п. н. „Братські Союзи — дрімаючі велетні життьового забезпечення", та Гельґе Аврсланд із Союзу Синів Норвеґії третю доповідь п. н. „Продавання забезпечення". Репрезентанти братських союзів, членів Конґресу вислухали на конвенції звітів уступаючої управи, в тому теж звіту з діяльности Комітету Зв'язків і Братського Тижня, що його передав для відчитання неприявний на конвенції голова цього Комітету Йосип Лисогір головний предсідник УАСоюзу. Президентом Братського Конґресу стейту Ню Джерзі на черговий діловий рік обрала конвенція Джана А. Саболя із Першого Католицького Словацького Союзу, а до складу восьмичленного Екзекутивного Комітету були обрані представники українських братських союзів Стефанія Вочок з „Провидіння" та Володимир Сохан з УНСоюзу.

Три тисячі глядачів оплескували оперу „Лис Микита"

Філядельфія. — У неділю 18 жовтня о 5 г. по полудні в найкращій залі міста „Академі оф Мюзік" кругло три тисячі глядачів заповнили всі чотири поверхи театру. Між присутніми були Митрополит Української Католицької Церкви Владика Амвросій, особистий репрезентант Митрополита Української Православної Церкви Владики Іоана Теодоровича, отець Степан Біляк, численне духовенство і сестрицтво, репрезентанти УККА п-і інж. Стефанія Пушкар, голова СУА, п. дир. Петро Пуцило — головний касир УНСоюзу і скарбник УККА, д-р Володимир Душник, редактор англомовних видань УККА, члени Екзекутиви „Провидіння", представники багатьох організацій і товариств, як і сотні учнів різних шкіл та багато студентів. Перед початком прем'єри найновішої української опери „Лис Микита" за Іваном Франком, створеної в ЗСА, з коротким привітом виступив о. шамб. Мирослав Харина, головний предсідник спонзора вистав, СУК „Провидіння".

Вистава розпочинається увертюрою, і потім перед глядачами відкрився казковий „Царський Двір", з Левом і Левицею на тронах — солісти Лев Рейнарович та Наталія Андрусів, з суддями Цапом Базилієм і Сескретаркою Ослицею, у виконанні Романа Шведа і Марусі Штинь, та з кількома десятками різних звірів, які домагаються суду над Лисом Ми-

(Закінчення на стор. 4-ій)

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Subscription Rates: One year $18.00; six months $9.50; three months $5.00. For UNA members monthly 65¢
Статті підписані їх авторами, не мусять відповідати становищу редакції.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Перед виборами

За несповна три тижні перед виборами нема в Америці іншої актуальнішої справи, бо й розв'язка таких проблем, як В'єтнамська війна, злочинство чи університетські заворушення, у великій мірі залежить від складу Палати Репрезентантів, яку в цілості вибирається 3 листопада ц. р., від складу Сенату, що його третина обновиться, і від осіб на губернаторських постах та в стейтових легіслятурах. І тому слід ще раз і ще раз повторити те, що проповідуємо при кожних виборах: це також наша справа, і тому не вільно бути „невтральним", не вільно говорити „наша хата скраю".

Вже й у давніших виборах зголошувано деякі українські кандидатури. Хоч вони не були успішними, проте були добрим початком. У теперішніх виборах кандидують 45-річний Михайло Кіцак у вуглекопній 13-ій окрузі Пенсилвенії і 47-річний Олекса Заброський у 6-ій расово й національно мішаній смузі Іллиною. Ці обидва кандидати до Конгресу — люди з високою освітою, на поважних становищах, з поважними шансами вигри. До стейтової легіслятури в Мишигені кандидує молодий, енергійний Віктор Боровський. Всі вони — республіканці, але партійна приналежність не грає вирішної ролі. Для нас найважливіше, щоб до Конгресу та на інші виборні становища дістались люди українського роду, які знатимуть, як пов'язувати український інтерес з американським, знатимуть, як стосувати теорію двох батьківщин у життьовій практиці з добром для Америки й України.

Українських кандидатів ще мало і, щоб було їх більше — треба активізуватися в американському громадському й політичному житті. Треба цікавитися тим життям і брати у ньому участь бодай виконуванням найпершого громадянського обов'язку, який є теж чималим привілеєм, — голосуванням у виборах. Кожний повинен голосувати так, як йому кажуть його політичні переконання і його симпатії до того чи іншого кандидата. В американській політичній практиці не раз уже бувало, що кандидат виходив мінімальною більшістю голосів. Тому кожний голос важливий. В дні 3 листопада ц. р. хай не забракне у виборчих домівках ні одного управненого до голосування американського українця!

Нова держава

10-го жовтня на світовій мапі з'явилася нова країна — незалежна і самостійна держава Фіджі, у південно-західній частині Тихого океану. Майже століття тими островами опікувалась Англія, яка тепер добровільно зреклася будь-яких прав на ту острівну країну, підготувавши її населення до перебрання влади.

Населення Фіджі заледве перевищує півмільйона людей, розселених на більших та менших островах. Загальна площа нової держави 18 тис. квадратових кілометрів. Уряд Фіджі має незабаром звернутись до ОН з проханням прийняти країну до складу Об'єднаних Націй. Маленька Фіджі дістане повноправний голос між голосами країн, членів ОН.

Совєтська преса повідомила про створення держави Фіджі 6-7 жовтня, додаючи, що, мовляв, „визволення Фіджі — це результат тривалої боротьби народу цієї колонії за національну незалежність". Не знаючи, яким себе виявить перший уряд Фіджі, Москва подала цю вістку стримано й обережно. Але громадяни СССР вміють читати ту свою єдину пресу, яку їм пропонується. Якщо сказано коротко й офіційним тоном — значить ЦК КПСС не надто вдоволений з Фіджі: колишня англійська колонія не виявляє бажання потрапити під закривавлені крила Москви, не бажає змінювати одного наглядача на другого. До речі, Англія вклала в розвиток тих островів, економічний і культурний, дуже великі фонди. Тепер, сама ослаблена економічно, вона вже не могла доплачувати до тієї „колонії".

Бажання Фіджі вступити в члени ОН викликане не лише амбіцією та радістю народу з приводу повної незалежности, а ще більше — потребами господарства країни, бажанням одержати допомогу від ОН. Найбільш важливим є той факт, що півмільйонова острівна країна без кровопролиття одержала самостійність. Меншає й меншає на світовій мапі точок, де ще лишаються рештки колишніх опік та колонізацій. Але й надалі залишається непорушною велетенська російська імперія СССР, що сягає від Амуру на Далекому Сході до Ельби на Заході.

Ярослав Курдидик

НЕВЖЕ КІНЕЦЬ ВІЙНИ У В'ЄТНАМІ?

Широкого розголосу у світовій пресі набрала вістка про те, що ЗСА таки рішаться врешті своєрідним розтином „гордіївського вузла" добитися рішального перелому в дотеперішній політиці у В'єтнамі, яку деякі журналісти називають „тупцюванням у болоті". Це ж, зрештою, не є ніякою таємницею, що водночас із тими переговорами, які ведуться у Парижі за посередництвом дуже здібного дипломата Д. Брюса, не перестають вестися розмови найрізнороднішими дипломатичними каналами з використовуванням усіх можливих політичних впливів.

Після прочищення американцями комуністичних санктуарій у Камбоджі представник Французької Пресової Агенції у Сайгоні слушно завважив, що обидві воюючі сторони зрозуміли, що від того моменту війна в Індо - Китаї перейшла в нову стадію, в якій прийдеться її поглибити й поширити або — припинити. Але з одною умовою: зберегти при цьому за всяку ціну „обличчя". Як мало б виглядати оце „збереження обличчя", варто зацитувати думки високоавторитетних осіб за кордоном, що дуже добре орієнтуються у положенні в В'єтнамі.

Перший із них англієць Роберт Томсон, який довгий час працював як дорадник уряду в Сайгоні. Томсон був одним із тих „мізків", який керував прочищуванням Маляїв від їхнього „В'єтконгу". На запит, чи Америка виграє війну у В'єтнамі, Томсон відповів — ні. „Ви, американці, — сказав він, — не виграєте цієї війни тому, що громадська опінія в ЗСА сильно споляризувалась. Майже 50% американців за негайне відкликання військ з В'єтнаму без огляду на наслідки, аж до поразки включно, і приблизно 50% за радикальний виграш із застосуванням усіх бойових засобів аж до атомової зброї включно".

„Війна у В'єтнамі, — продовжував Томсон, — не є тією війною, в якій можна перемогти ворога на полі бою, а після того ставити свої політичні умовини. Для прикладу, Ізраїль виграв війну з арабами, але й досі неспроможний добитися миру. Посилення війни у В'єтнамі аж до повного знищення північної його частини не принесе для ЗСА розв'язки, бо й після того Ганой не прийме передумов замирення. Але американці вибрали одне добре — „в'єтнамізацію", яка повинна іти у такому напрямі: відбудувати Південний В'єтнам, а там підсунути так високо престиж сайгонського уряду, щоб цілковито підірвати повагу В'єтконґу, яку він все ще має у добрій третині південнов'єтнамського населення. У В'єтнамі, Ляосі і тепер у Камбоджі воюють ті ж самі поділені поміж собою народи, яким з одного боку ЗСА, а з другого СССР постачають зброю. Таку війну можна розглядати, як „безконечну". Отож, чому і навіщо її продовжувати? Але, на мою думку, американці стоять на правильній дорозі, коли взяти до уваги, що вони здобули і закріпили терен, а тепер перекладають повністю тягар війни на південних в'єтнамців. Але за ніяку ціну я не погодився б тепер на напівкапітуляційну форму замирення з Ганоєм, як це ЗСА намагаються робити в Парижі", — закінчив свої висновки Томсон.

Другий не менш цікавий погляд на ситуацію у В'єтнамі висловив французький генерал Анре Бонфре, один із тих, що брали участь у війні в Індо - Китаї.

„Я не вірю, — сказав він, — у можливість повної перемоги у цій революційній війні, з якою доводиться мати діло американцям. Кожну інфекцію можна дуже легко зльокалізувати і припинити, якщо зробити це швидко і правильно. Інакше всі засоби лікування будуть безуспішними. Я особисто не вірю, що американці виграють у В'єтнамі війну, хіба під одною умовиною: зроблять В'єтнам одним із своїх стейтів. Я перелітав декілька разів і в різних роках понад тими районами, які пам'ятаю ще з нашої французької кампанії, і можу твердити, що ситуація там точнісінько та сама, з одною хіба різницею: американці мають тепер у три рази більше війська".

„В'єтконґ, — сказав генерал Бонфре, — контролює ті самі райони, які колись контролював В'єт-Мінґ, а американці займають, з невеликими змінами, ті самі позиції, що їх займали колись французи. Я вірю, що зудар між модерною американською і примітивною партизанською технікою не дасть нікому рішальної переваги. За формулу компромісу можна уважати тільки таку розв'язку, коли уряд Сайгону зможе перетягнути на свій бік більше як половину всієї сили В'єтконгу".

І третій, хто висловив не менш цікаві думки про положення у В'єтнамі, це Ф. Ґудгард, член англійського парляменту, спеціяліст у справах азійського обширу.

„Успіх у в'єтнамській війні, — сказав він, — залежить не від того, скільки терену охоплюють союзні війська, як від того, скільки адміністраційних провідників вдається на тому терені нищити В'єтконґові. В 1966-67 роках, коли я був у В'єтнамі, партизанам вдавалося ліквідувати чи „кіднейпувати" 150-250 людей місячно. А тепер ці цифри різко змінилися: з їхніх рук гине 15-20 адміністраційних працівників. Коли взяти до уваги ці цифри, то треба признати, що ЗСА вдалося осягнути великий прогрес. З усіх більших боїв В'єтконг не виграв ані одного, при чому його втрати у порівнянні з втратами союзників відносяться як 10 до 2. Це вказує на те, що хоч дехто з американців уважає В'єтконг за „незнищенну силу", тепер, після прочищення Камбоджі, треба признати, що це була одна із вирішних поразок В'єтконгу. Але навіть після того, коли ЗСА вдасться осягнути цілковиту перемогу, їм доведеться ще яких 10-15 років втримувати на терені Південного В'єтнаму 20-30 тисяч свого війська", — приходить до висновку Ф. Ґудгард.

З наведених вище голосів виходить, що всі вони оправдують заанґажування ЗСА у цьому обширі і вважають, що остаточне рішення закінчити цей конфлікт мусять прийняти найкращі політичні і стратегічні уми ЗСА. І ми є якраз свідками, коли події у В'єтнамі сягають кульмінаційної точки.

МИСТЕЦЬ ІЗ УПОРЯДКОВАНИМ МИНУЛИМ

В роках 1969 - 1970 проходила в різних країнах Західньої Европи ретроспективна виставка Олександра Архипенка під знаменним титулом „Архипенко — міжнародний візіонер". Одним із кінцевих її етапів була виставка в Мистецькому Музеї Рата в Женеві, Швайцарія, що тривала впродовж місяців липня й серпня, а з уваги на небувале зацікавлення публіки була продовжена й на вересень, 1970.

Розміщена з смаком в усіх залях просторого Музею при Пляс Нев виставка дає в хронологічному порядку важливіші скульптури, виказуючи ріст мистецької сильветки Архипенка, його композиційні й технічні удосконалювання впродовж років та декад і кінцеві великі різьби: „Королева Саба" (1961) та „Король Соломон" (1963). Як відомо, Архипенко помер у Ню Йорку в 1964 р.

Та хоч як цікаві й неперевершені своєю оригінальністю „конкавні" скульптури Ол. Архипенка й хоч як багато можливостей їхньої естетичної інтерпретації, то проте уся ця европейська мандрівна виставка не кінчається самими різьбами. Аранжери її, а тут передусім Смітсонівська Інституція у Вашингтоні й вдова Франсіс Ґрей - Архипенко з Вудстоку, Н. Й., подбали про багато - ілюстрований життєпис на основі прекрасно збереженого й ще краще впорядкованого архіву мистця. Це власне й найбільш зворушливе на цілій виставці, бож самі скульптури доводилось усякому бачити й давніше, деякі ще за життя мистця.

Архівний матеріял, хронологічно впорядкований і дбайливо підібраний, приміщується на стінах великої першої залі - фойє за скляними вітринами. Тут і офіційні документи, світлини з життя, титульні сторінки книжок про Архипенка, журнальні статті, дещо з листування, рецензії, навіть карикатури. Все з пояснювальними підписами англійською, французькою та німецькою мовами.

Українського відвідувача цікавлять, зрозуміло, українські матеріяли виставки. І тут справді є що побачити.

Насамперед родовід мистця: Світлина його молодої матері Параскевії Василівни та батька Порфіра Антоновича. Кілька світлин молодого Архипенка, багато його пізніших фотографій з Німеччини, Америки й інших країн. Світлини його дружини: Анґеліки Бруно-Сміц та Франсіс Ґрей.

Для українського відвідувача дуже цікавий документ: пашпорт Української Місії в Швайцарії двома мовами (українською та французькою), датований 3 X. 1923 р. й підписаний секретарем Місії З. Курбасом. На нього Архипенко виїхав до Америки в тому ж році.

Так, як сьогодні дехто вважає „Лиса Микиту" за найповажніший пресовий орган української еміграції, так само дивилися в Галичині й на Козакового „Комаря", що виходив у Львові між двома світовими війнами. Дуже прикметне, що на европейській виставці Архипенка з української преси вміщений тільки „Комар" ч. 21 з 1937 р. (по-французьки він чомусь прозваний: „Ко Мар"). Саме тоді Архипенко святкував своє 50-річчя. На карикатурі зображений посол Василь Мудрий, що підносить мистцеві букет квітів. Під малюнком підпис: „Дивіть, дивіть! Таким малим долітцем він більше зробив для української пропаганди за границею, як ми своїми петиціями, рефератами та брошурами". І справді, коли подумати про серйозне міжнародне значення Архипенкової творчости і факт, що він завжди признавався до українства, треба вповні погодитися з ЕКОвим твердженням із 1937 року, тим більш, що пізніші роки неоднократно потвердили його.

Як відомо, українська культура, крім усіх інших надбань, завдячує Архипенкові Шевченкове погруддя з 1935 р. В матеріяли виставки включено не тільки світлину з цієї різьби, але й відбитку телеграми Шевченківського Комітету з Дітройту (англійською мовою) з датою 10. 5. 1935 р.

Всі ці українські сліди підносить вартість виставки й наповняють кожного земляка гордістю на здобутки українського мистецтва в міжнародному маштабі. Це тим більше, що вони цим разом не приховані, а ідентифіковані щодо свого творця. І мимоволі думка лине до влучного завваження ЕКО про Архипенка з 1937 р...

Яр. Рудницький
Женева 29. 8. 1970

РОЗБУДОВУЮТЬ АВТОШЛЯХ У ХАРКОВІ

У Харкові, що має понад один мільйон жителів, у центрі, зокрема біля „Московського проспекту", вранці й увечорі сотні авт заледве можуть посуватись вперед, витворюються „пробки". Тепер приступлено до прокладання швидкісного шляху довкола Харкова й через саме місто, поблизу центру. Рух буде односторонній, по 4 авта в один бік, швидкість — до 110 кілометрів на годину.

НА МЕДИЧНІ ТЕМИ

Редаґує: д-р Михайло Данилюк

ЗВИЧАЙНЕ ЯБЛУКО

Пишучи ці рядки, не маємо на увазі збуджувати ностальгії, коли оце, здається, ідеш полями Поділля, балками Чернігівщини або синім степом Херсонщини, а кругом сади, сади, і гілля гнеться із зарошеними червоними, жовтими, зеленкаво - жовтогарячими яблуками. Тут вам увесь спектр зрілого літа матиприрода так і вмалювала в ці пахучі, старші як людство, овочі. Наче б хотіла приманити людину до них. І не без причини.

Яблуко — майже мітичний овоч. Про нього вже святе Письмо згадує, описуючи відносини Адама і Єви. Правда, Єва одержала своє яблуко, а Адам — кару і піт чола, але яблуко таки залишилось в людській уяві чимсь цікавим, майже незбагненним. Ми не маємо на увазі інтерпретації цього овоча з релігійної точки зору, бо для цього є кваліфіковані теологи, нас цікавить інший бік справи.

В Україні яблуко користувалось особливою, либонь більшою пошаною, як інші овочі чи ягоди. Яблука у нас сушили, заварювали у конфітури, пекли в пиріжках, калачах, запікали у легких кашках, варили у компотах, варениках, їли свіжими, печеними, квашеними, тертими, на зиму складали їх у сіно або в сухий пісок по льохах з любов'ю і обережністю. Чого тільки з ними не робили! Українська кухня, здається, перестала б бути собою, якби раптом забракло яблук. Це був харч і ласощі, необхідність і насолода. Адже не даремно на Різдво червоне, свіже яблуко було одним із найкращих подарунків для дітей.

Чи оправдане це все? Погляньмо на інші народи. Подібне спостережемо в західньоевропейських народів, зокрема у британців та німців. А в американців затрималась приказка: „одно яблуко щодня тримає лікаря здалека". Серед англо - саксонців існує давнє переконання, що яблуко має не то чарівну, не то лікувальну силу. Це перенеслось на американський терен разом з першими поселенцями, які принесли зі собою зернята яблунь, бо яблуні раніше на цьому континенті не було. Їх тут розвели кілька сотень родів, і продукція яблук в Америці справді дуже висока.

Раніше медицина вважала яблуко важливим складником дієти, але з розвитком хемічної терапії шлункових і кишкових розладів віра у магічну силу таблети чи мікстури майже покрила значення дієти, хоч — і це треба підкреслити — медицина завжди призначала значну ролю різновидним овочам. Останніми роками вже знову помітний зворот лікарських кругів від рецепти до свіжих овочів, ягід і городини у щоденній дієті. Правда, їм не приписується магічної сили, але наголошується необхідність їх споживання. Біда частіше в тому, що надто багато людей хоче позбутися деяких недомагань шлунка чи кишок кількома таблетами. Темп життя, праця, „нема часу" — відвертають їх увагу від важливих складників у щоденному харчуванні.

Яблуко середньої величини має пересічно 60-80 кальорій. Його природній цукор — це приблизно 15% ваги овоча. Воно багате на вітаміни, а особливо на вітамін „C", „A" та групу „B". Воно багате на калій — має 150-185 міліграмів в одному овочі, а також має кальцій, фосфор, залізо і натрій. Всі згадані складники важливі для людського організму. Яблуко багате на природню целюльозу, яка не перетравлюється у кишках, але дає необхідне навантаження в кишках, спонукуючи їх до праці.

Свіже яблуко має певну сечогінну та розвільнюючу властивість і його залюбки споживають люди з хронічними затвердіннями. Цікавий феномен яблука: при розвільненні, особливо у дітей, воно у тертій формі припиняє біґунку. Американський лікар д-р Г. Бирнс у своїй книжці „Наші найцікавіші недуги" пише, що таку дію можна пояснити тим, що емульсія яблука у кишках неначе вистелює їх стінки і тим самим заспокоює їх, а крім того спиняє перехід заразних бактерій крізь стінки кишок в організм, що є частим явищем при інфекційній біґунці.

Лікар студентської клініки університету Мічіґен, д-р Е. Г. Люкас, недавно опублікував свої дослідження над здоров'ям студентів цього університету. Ті студенти, які споживали щоденно по 2-3 яблука, мали утроє менше випадків застуди, болю горла, кашлю та інших недуг дихального апарату. Вони мали менше проблем із шкірними недомаганнями, значно менше клопотів з кишковими розладами, менше алерґічних явищ, менше інфекцій сечових органів та менше недомагань вуха й очей. Дослідники вважають, що яблуко має в собі якийсь невідомий складник седативної дії, якийсь „транквілюючий" середник, що заспокоює нервову систему. Є також здогади, що яблуко обнижує вміст холестеролу в крові.

Поминаючи факти, які ще не вияснені повністю, треба з притиском відмітити, що свіжі овочі взагалі, а особливо яблука — дуже важливий складник щоденного харчування для втримання доброго здоров'я. Природне постачання целюльози, важливих вітамінів, необхідних хемічних первнів — це великий дарунок матері-природи, який вона подає нам у формі яблук. Це особливо відчувається в кращій праці шлунка і кишок, в постачанні кальорійности та природньої енергії для цілого організму. Це відноситься до всіх — старших, молодших і дітей.

Тож старе, мітичне яблуко з його „завороженою" силою починає набирати наукових, медичних підстав, і тисячоліття людська мудрість, досвід сотень поколінь виявляються правдивими.

Отже, коли при наступному десерті після обіду ваша рука простягнеться по задурманюючий коньячок або висококальорійне морозиво з високим вмістом холестеролу, — минайте їх. Простягніть руку за пахучою, соняшною і соковитою антонівкою. За звичайним, свіжим яблуком, які тримайте щодня на столі.

В УКРАЇНІ Й ПРО УКРАЇНУ

(3)

П.: Чи помітили ви різницю між українцем в Україні та українцем у вільному світі і взагалі між людьми Заходу і України? Могли б ви схарактеризувати українця, вихованого в совєтській системі?

В.: Спостерігаючи зустрічі українців-туристів із своїми родинами в Києві на Бориспільському летовищі, перша різниця, що боляче кинулася мені у вічі — це мова спілкування: одні розмовляли англійсько-українським жарґоном, а другі — російсько-українським. Одні одних малощо розуміли. Був і випадок, коли одні знали тільки російську мову, а другі — тільки англійську. Тут прийшлося звернутися до „Інтуриста" за перекладачем. Хай це буде окремий випадок, але він дуже промовистий.

Схарактеризувати українця, вихованця совєтської системи, я можу тільки частинно, і то на базі творів, писаних в Україні, але виданих за її межами, конфронтуючи твердження авторів із своїми власними спостереженнями. На підставі цього у мене створився погляд, що істотної різниці між українцями тут і українцями там нема. Ментальністю — ми близнюки. Тут ми виправдуємо свою національну слабкість „чужим морем", прикриваємо її димовими заслонами, а там прикрашуємо своє національне рабство, компенсуємо свою національну немічність економічним розвитком та пустопорожніми словами про „розквіт" нації. І тут і там українець хворіє на комплекс національної неповновартности. Молодь, і тут і там, не знає історії та культури свого народу і тому зневажливо ставиться до рідної мови — не вірить, що нею можна культурно висловитися. Наш народ однаково позбавлений рідної мови, позбавлений національної освіти, національної гордости й гідности. Власний матеріяльний достаток українці і тут і там ставлять понад усе. Народне прислів'я, популярне сьогодні серед тих, хто боліє національним питанням в Україні, найкраще віддзеркалює нашу психіку: „Моє діло теляче — наївся та й у хлів". І тут і там багато з нас керується аксіомою: „Де добре, там і батьківщина".

Нас убивають не так займанці, як ота безпам'ятність, про яку писав колись Олесь:

О, правда! Мій народ
смішний безкраєн...
Сліпий, горбатий і чудний,
Він старцем з лірою
блукає —
І навіть хто він —
він не знає —
Такий ... безпам'ятний
такий!

Такий безпам'ятний він, на жаль, і досі.

П.: Чи не вважаєте, що така оцінка надто гостра? Чи не думаєте, що треба було б взяти до уваги умови, в яких живе наш народ, зокрема факт політичного поневолення, поки робити такі чи інші висновки?

В.: Тут я з вами погоджуюся, але тільки на половину. Факту політичного поневолення і наслідків його ми не можемо не брати до уваги, оцінюючи сучасну ситуацію в Україні. Ми також не можемо заперечити, що століття русифікаційної політики, століття обмолочування нашого народу з національної гордости не могли не позначитися на його ментальності. Алеж час прозріння колись таки повинен прийти. І якщо він не прийшов досі, то, мабуть, у цьому є якась частка і нашої вини: вашої, моєї, всіх нас — усього нашого народу. Ви можете сказати, що найлегше звинуватити народ. Мені ж здається, що це найважче, бо, звинувачуючи народ, треба звинуватити й себе, як кровинку того народу, треба відчути себе співвідповідальним за вчорашні, сьогоднішні й завтрішні невдачі. Це одне, а друге — багато важливіше — це не тільки ствердити, а зробити висновки з фактичної ситуації. А ситуація в Україні, коли мова про наше національне сучасне й майбутнє, дуже небезпечна й дуже страшна. Небезпечна тим, що національна політика України не є в руках уряду України, і страшна тим, що в Україні нема й натяку на загальнонародні вимоги перебрати цю політику в свої руки. Навпаки, є мільйони виконавців антинаціональної української політики, є „чиновники", які добровільно нехтують своєю мовою і своїм народом. Для того, щоб до кінця зрозуміти нашу трагедію, треба все це побачити й почути, треба віч-на-віч зустрітися з Україною, поговорити з її людьми. Тоді стане видніше, чи треба всю вину складати на потужних ворогів, чи може частинно треба звинуватити себе й, перш за все, почати боротьбу з власним добровільним рабством. Не вигравши цієї боротьби, не виграємо жадної.

Звичайно, було б дуже несправедливо не сказати, що серед нас були і є одиниці чи групи людей, які несли й несуть на своїх плечах великий тягар національної праці. Проте, якщо б ми хоч трохи відважніше й критичніше поглянули на своє минуле й сучасне, то нам стало б дуже ясно, що цих одиниць на 47 мільйонів драматично мало, що вони, без вирозуміння і без підтримки мас, падають під цим непосильним тягарем, задихаються від безнадії і навіть гинуть фізично. Одиниці, за якими не стоять ширші маси, дуже легко нищити — в цьому ми мали можливість пересвідчитися не раз і не два. Ми й тепер бачимо інертність наших мас, і від цього ввесь трагізм наших одиниць і тут і там.

П.: Повернемося тепер до іншого аспекту нашої розмови. Ви, здається, відвідували також Москву. Які схожості чи відмінності ви завважили між Москвою і Києвом?

В.: Москва вразила мене своєю сірістю й непривітністю людей. Мабуть, кожна потужна держава виховує такий нелюдяний елемент, бо й тут у вас, в Америці, теж мало людяности. Під цим оглядом американці дуже схожі на росіян.

У моєму щоденнику перші враження про Москву такі: „Летовище, після канадійських, вражає зовнішньою і внутрішньою похмурістю. Обличчя людей при пашпортних перевірках, у митниці, при інформаційному столі — непорушні, насуплені, злі. Нема дружности, теплоти, бажання допомогти. Нема того, чим дихає сучасна поезія та література цієї країни... Вечеряючи, намагаюся збагнути грубість, неввічливість обслуги. Розшукуючи Третяковську галерію, не розумію, чому людині так важко привітно заговорити, сказати ввічливо: „наліво".

У Москві я була всього три дні, але й цього вистачило, щоб відчути потужність російської столиці й великодержавницьку психологію росіян.

(Далі буде)

Продовжується акція за Патріярхат УКЦ

У перші роковини Синоду Української Католицької Церкви в Римі, Крайова Управа Т-ва за патріярхальний устрій Української Католицької Церкви у ЗСА, виготовила англомовні листівки, що їх наша українська громада висилає до Апостольської столиці. Листівки за особистими підписами громадян вислано в числі 10.000 до кардинала Максиміляна де Фюрстенберга, пропрефекта Конґреґації Схід. Церков, і 15.000 до секретаря стану, кардинала Джіовані Війо. У листівках подано десять точок заяви у справі Патріярхату Української Католицької Церкви, основуючися на рішенні Синоду нашого Єпископату з дня 29-го вересня до 4-го жовтня 1969 року У заяві сказано:

Ми українці католики, не просимо ласки.

Ми не домагаємося особливої уваги.

Ані не просимо привілеїв.

Одначе ми не хочемо бути католиками „другої кляси".

Ми домагаємося прав, що належать нашій Церкві.

Ми домагаємося прав, що їх признав нам II-ий Ватиканський Собор.

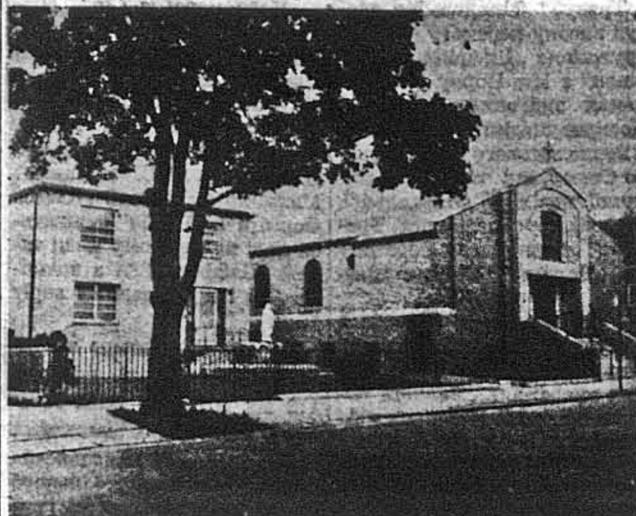
Ми є збентежені неохотою ввести в життя „Декрет про Східні Католицькі Церкви".

Ми маємо повне довір'я до Святішого Отця, котрий публічно заявив, що правдиве об'єднання не може бути відновлене „шляхом, що був би шкідливий для Католицьких Східніх Церков".

Ми стоїмо непорушно за постановами, що їх прийняв Синод наших єпископів у Римі від 29-го вересня до 4-го жовтня 1969 року.

Ми вітаємо, з цього приводу, Його Блаженство, Митрополита Львова, Верховного Архиєпископа Кардинала Йосифа Сліпого, як першого Патріярха Української Католицької Церкви.

Парохія Покрова Божої Матері в Озон Парку, Н. Й., вітала Владику Кир Йосифа Шмондюка

Церква Покрови Божої Матері і парафіяльний будинок (зліва) в Озон Парку, Н. Й.

Озон Парк, Н. Й. — В неділю 13 жовтня 1970 р. в церковній залі відбувся торжественний бенкет, з нагоди спалення морґеджу церкви Покрова Божої Матері та приходства в Озон Парку. Це парохіяльне свято звеличав своєю участю Преосвященний Владика Кир Йосиф.

Торжество зопочаткова н о Благодарственним Молебнем о год. 3-ій по полудні. Привітав Владику при вході о. парох Л. Мудрий, який передав ключі, просячи благословення для цілої парохії. Від мирян вітав проф. Тиміш Білостоцький, а китицю квітів вручили Владиці учениці Маруся Федорців і Христя Новосад.

Благодарственний Молебен відправив Владика Кир Йосиф в асисті Впр. отців Єміліяна Монастирсько г о, генерального вікарія, т а Климентія Прийми пароха південного Бруклину.

Відповідні до хвилини проповіді виголосили Високопреподобні отці: о. Ігумен ЧСВВ д-р Володимир Ґавліч в українській мові, та декан нюйоркського деканату о. Петро Федорчук в англійській мові.

О год. 5-ій по пол. відбувся торжественний бенкет, та спалення морґеджу.

Бенкет відкрив коротким вступним словом о. парох Л. Мудрий, який попросив Владику провести молитву. Опісля передав провід двом тосмайстрам п. Романові Крупці в українській мові та п. Павлові КруҐові в англійській мові.

Вступне слово виголосив Р. Крупка, опісля проф. В. Барагура відчитав історію парохії в українській мові, а П. Круг в англійській мові.

Мистецьку частину виконали гарно церковний та дитячий хори під дириґентурою Б. Крушельницького, та шкільний хор під проводом пані Ірини Біскуп. Багато праці в підготовку дітей вклали п-во Ірина і Олег Гармаші, як рівнож п. Теодозій Колодій; останній приготовив також декорації залі і сцени.

Чотири сольові пісні виконала відома зі своїх виступів молода співачка сопрано, Валентина Жила - Наливайко, при акомпаніяменті проф. Олександра Омельського. Учасники бенкет у винагородили її рясними оплесками.

Танцювальна дитяча група під мистецьким керівництвом проф. Романа Петріни виконали чотири національні танки.

Об'єднаний Комітет — метрополітальний Відділ УККА в м. Ню Йорку репрезентував адв. Роман Гуглевич — голова, який у своїм привіті підкреслив співпрацю парохіян з о. парохом та їхній спільний вклад в розбудову парохії.

Заступлені були організації: Апостольство Молитви — п. Надія Боднар — голова, місцевий Відділ „Провидіння" — п. Ольга Білостоцька — секретар, 200-ий Відділ УНС п. Володимир Балук — голова, місцевий Відділ СУА — Ольга Мідяна — голова, Т-во Дністер 361 Відділ УНС — Іван Пригода, довголітній касир, Т-во св. Івана — п. Йосиф Посид, Батьківський Комітет п р и парохіяльній суботній школі — Василь Сосяк — голова, місцевий Відділ Юного СУМА — Ірина Горматій.

За президіяльним столом сиділи також запрошені гості Впр. і Всч. отці парохи сусідніх парохій, як рівнож парохи місцевих парохій латинського обряду із монсіньйором Рафаїлом Тестогроссі, парохом італійської церкви Різдва Пречистої Марії в Озон Парку.

Спалення морґеджу доконали Преосвященний Владика Кир Йосиф, Впр. о. парох Л. Мудрий та 2 тростисти парохії панове Р. Крупка і П. Великанович.

Треба відзначити знамените заключне слово Владики Кир Йосифа, який у своїм зверненні підкреслив конечність звернути найбільшу увагу на боротьбу проти безбожництва та морального занепаду молоді, не тільки в Америці, але також і на інших континентах. Закликав батьків присвятити більше уваги вихованню своїх дітей, як рівнож закликав дітей любити своїх батьків, та щоб виростали в вірі і любові до своєї церкви і народу.

На закінчення о. парох Л. Мудрий подякував Владиці, гостям, та усім присутнім за участь, як рівнож діловому комітетові, та тостмайстрам за їхню працю, та попросив Всч. о. прелата К. Прийму провести молитву. **К. Р.**

В Дітройті відбулася виставка праць Т. Вирсти

Дітройт (Н. Н.) — Як одна з цілого ряду запланованих Культурно-Громадським Клюбом, виставок українського мистецтва, відбулася в Дітройті виставка образ і в Темістокля Вирсти, мистця, що прибув із Парижу. Дотепер ширша українська публіка не мала нагоди оглядати малюнків Т. Вирсти, зате часто зустрічалась у пресі з голосами про участь мистця в мистецькому житті Парижа, як теж про численні добрі рецензії у французькій пресі. На виставці у Дітройті мистець показав понад 30 праць, олією і ґвашом. Хоч наша публіка в більшості це дуже консервативна, то все таки до образів Т. Вирсти, виключно абстрактного характеру, поставилася з великим зацікавленням. Про те свідчила велика численність публіки, як на відкритті, так і в інші дні тривання виставки. Чимало образів закуплено. Виставку відкрив голова Клюбу Е. Козак. Звернув увагу на те, що ріст нашого культурного життя не лежить тільки у великій кількості мистців і мистецьких творів, а головно у якнайбільшій многогранності творчості. Окремо дуже цікаво подав деякі пояснення до своїх образів сам мистець, Т. Вирста.

Рівночасно з виставкою в Клюбі відбулася окремо виставка образів Т. Вирсти на університеті Вейн, теж з великим успіхом і признанням американських мистецьк и х кол.

Росте гуцульська ґражда у Гантері!

При головнім шляху, в місцевості Джует, біля Гантеру, несуться відгомоном удари сокир, молотів, пиляння пилок і, час-до-часу, короткі слова та сміх робітників при будові. Це, біля церкви св. Івана Хрестителя, кипить праця над будовою гуцульської ґраджі, в якій буде міститися: музей, простора заля на доповіді, концерти, сходини; буде там місце й на мистецькі виставки, на бібліотеку й помешкання для пароха та кустоса.

Плян ґражди приготовив інж. Іван Заяць при співпраці інж. Мирона Букоємського, який переводив структуральні обчислення.

Будова цієї осади почалась вже цієї весни. Цементні й залізні роботи підвалля провадив майстер Роман Балан; деревні роботи веде відомий майстер таких будов, Юрій Костів.

Душею, рушійною силою цілого задуму і його здійснення є д-р Іван Макаревич. Приїжджаючи двічі на тиждень із Ню Йорку, він привозить із собою і погоду і добровольців парохіян і прихильників церкви св. Івана Хрестителя. Усі вони разом з д-ром Макаревичем, в і д ранку до вечора, толокою працюють; толокою — бо робота йде жвавіше під зірким оком майстра, Костева.

З поблизької хати д-ра Макаревича моторні пані, Соня Королюк і Наталя Макаревич виносять на будову холодні напитки, а стане сонце над головами, — всі йдуть до хати, де приготовано полуденок.

При столі сиплються жарти, дотинки і „відтинки" на всякі теми, особисті, політичні, партійні та побутові; а ці розмови-жарти супроводить щирий, здоро в и й сміх.

Підкріплені й відпочаті — усі вертаються до дальшої роботи. Знову сильний Максим Курис, якого не даром перезвали на козацький лад „Довбнею" із посвятою і майстерно забиває „тиблі", а йому усі помагають до кожного удару унісо н н и м „Гге !" А він на це: „Якби не оте „Гге", то ви думаєте, що я того клина не забив би ?".

— Дехто пробує втягнути в розмову, знаного зі своєї мовчазливости, Петра Саґаля; великий уже успіх, коли цей бодай на хвилину відірветься від своєї роботи і доброзичливо усміхнеться на зачіпку. — І так у дружній атмосфері кипить робота аж до заходу сонця.

. . . Сідає сонце за верхи, рожевіє небо, — а там і смеркне . . .

Впорядкувавши приладдя праці, знову всі ідуть на вечерю. Веселий, але вже дещо спокійніший настрій огортає усіх, — настрій вдоволення з добре проведеного, хоч томливого дня. Цим разом, при столі, розважно обговорюють плян розподілу роботи на наступн и й день, на випадок доброї погоди, чи на випадок дощу.

Одне бажання у всіх: щоб ця осінь була ласкава, щоб сприяла їм, щоб схили гір ще довго горіли пестри м и барвами осінньої веселки, що немов відзеркалює і їхню снагу, їхній запал до праці; . . . бо ж на зиму ґражда повинна бути вже під крівлею ! . . .

М. О.

ПОДЯКА

З Волі Всевишнього відійшов від нас дня 19-го вересня 1970 року мій Найдорожчий МУЖ

бл. п.

ОЛЕКСА АНТИПІВ

Цією дорогою складаю глибоку подяку о. М. Литваківському, настоятелеві Української Катедральної Православної Церкви св. Покрови в Дітройті, що негайно поспішив до Покійного та гідно і достойно провів всі відправи зв'язані з похоронним обрядом, а також дякую за теплі прощальні слова. Дякую дириґентові п. Ів. Китастому та всім Членам церковного хору св. Покрови за спів під час Панахиди та похорону в Дітройті. Дякую о. П. Фалькові за відправлення похорону в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Складаю найсердечнішу подяку всім Друзям, що поспішили з поміччю та розрадою. В першу чергу дякую П-ву Петрінам з Дітройту, П-ву Осінчукам з Форт Вейн, Інд., та П-ву Ліберам із Ґері, Інд.

Дякую за прощальні слова виголошені в Дітройті ген. М. Кратові та інж. С. Білому та панам: пполк. П. Самойлову, д-рові В. Білинському та інж. Ів. Шабельському над могилою в Бавнд Бруку. Сердечно дякую Всім за вислови співчуття.

Дякую Всім, що пожертвували квіти, датки на Служби Божі за душу Покійного та за всі інші датки для звеличання Його пам'яті. Глибока подяка Всім, що взяли участь в Панахиді та в похоронних відправах в Дітройті та в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Дякую п-ні Марії Градовській, власниці похоронного заведення за вміле переведення всіх справ зв'язаних з похороном.

Хай Бог Вас всіх благословить!

КСЕНЯ АНТИПІВ — дружина

ЕФБІАЙ — ФЕДЕРАЛЬНЕ БЮРО ІНВЕСТИҐАЦІЇ, СТВЕРДЖУЄ, що неспокої й заворушення в ЗСА не викликають комуністи, що стосується расових заворушень та неспокоїв у студентських кемпусах. Представник ЕфБіАй сказав, що „комуністи лише намагаються використовувати в свою користь кожне заворушення, де лише мають нагоду", але сила комуністичної партії в ЗСА не збільшилась, коли порівнювати її з минулим роком.

Ділимося сумною вісткою з Рідними, Приятелями і Знайомими, що 16-го жовтня 1970 р. в Чикаґо, Ілл. з волі Всевишнього відійшов у Вічність, наш Найдорожчий Муж, Батько, Син, Брат, Вуйко, Шваґер і Кузин, народжений в Стрию, Україна, на 57-му році життя, Пластун і виховник молоді

мґр. прав і бібліотекар

бл. п. РОМАН САЄВИЧ

ПАРАСТАС відбудеться в понеділок, дня 19-го жовтня, год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Музики в Чикаґо.

ПОХОРОН у вівторок, 20-го жовтня 1970 р. о год. 9-ій рано з похоронного заведення до катедри св. Миколая, звідти на цвинтар св. Миколая.

Горем прибиті:

СТЕФАНІЯ — дружина
ЮРІЙ — син
ОЛЕГ — син
ЛІДІЯ — донька
Д-р ВОЛОДИМИР — батько
ЙОАННА і МИРОСЛАВ ГЕНТОШ — сестра з мужем
ІРИНА і ТАРАС ВАНЧИЦЬКІ — сестра з мужем
БОГДАН — брат
ВОЛОДИМИР, ОКСАНА і ЕВГЕН ВАНЧИЦЬКІ — сестрінки
д-р БОГДАН і МАРІЯ ЛЕВИЦЬКІ — кузин з жінкою і родиною
КЛЯВДІЯ КОСАНОВСЬКА — тета
ОЛЬГА БОСЧКО — тета
ІРЕНА САНДЕЦЬКА з мужем і сином — кузинка
інж. ЯРОСЛАВ КОСАНОВСЬКИЙ з жінкою — кузин
інж. РОМАН ЩУРОВСЬКИЙ з жінкою і родиною — кузин
мґр. МИХАЙЛО і ЕВГЕНІЯ ТАТУХИ — шваґрова з мужем і родиною
інж. ЮЛІЯН ЯВОРСЬКИЙ — вуйко
ІРИНА РУЩИЦЬКА з дітьми — шваґрова

Ділимося сумною вісткою, що в четвер, 15-го жовтня 1970 року відійшов у Вічність по довгій і важкій недузі, на 58-му році життя наш колишній Товариш Праці і Приятель

бл. п. мґр. права

ДЕНИС ПРИТУЛЯК

колишній працівник експедиції „Свободи", довголітній член 25-го Відділу УНСоюзу, б. політв'язень Берези Картузької.

ПАНАХИДА в суботу, 17-го жовтня 1970 р. о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні McNerney Burnadz Funeral Home, 371 Lakeview Ave., Clifton, N.J.

ПОХОРОН в понеділок, 19-го жовтня 1970 р. з того ж похоронного заведення до української католицької церкви св. о. Миколая в Пассейку, Н. Дж., а опісля на цвинтар.

Замість квітів на свіжу могилу, передаємо пожертву на Добродійні Цілі.

ПРАЦІВНИКИ ВИДАВНИЦТВА „СВОБОДИ" та ГОЛОВНОЇ КАНЦЕЛЯРІЇ УНСОЮЗУ

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ

бл. п.

ОЛЕКСИ АНТИПОВА

відправиться

ПОМИНАЛЬНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ

в Українській Катедральній Православній Церкві СВ. ПОКРОВИ при Evergreen & Mada, Southfield, Mich.

в неділю, 25-го жовтня 1970 року

о 10-ій год. ранку

КСЕНЯ АНТИПІВ — дружина

ПОДЯКА

З Волі Всевишнього відійшов у Вічність дня 18-го вересня 1970 року наш Найдорожчий МУЖ, ШВАҐЕР і ВУЙКО

бл. п.

Проф. СТЕПАН ГЛУШКО

Панахида відбулася дня 20-го вересня 1970 р., Заупокійне Богослуження і Похорони дня 21-го вересня в Денвері, Колорадо.

Прибиті важким ударом складаємо найщирішу подяку парохові укр. кат. церкви отцю Павлові Смалеві за відслужені Панахиди, Служби Божі та похоронні відправи, за молитви за Спокій Душі Покійного та за прощальні слова в Церкві.

Вислови щирої подяки та вдячности складаємо п. мґр. Ростиславові Кузьмичеві та його дружині п. Лідії, які зайнялися влаштуванням похоронів.

Станиці Пласту в Денвері дякуємо за зорганізовану участь на почесну варту при домовині. Комбатантам — Товаришам Зброї Покійного, Товариству Сприяння УНРаді за вислання офіційних представників.

Всім організаціям і приватним особам за зложені вінки та квіти на могилі Покійного, та за пожертви замість квітів зложені на наші національні цілі.

Всім промовцям над свіжою могилою, а саме п. Мирославові Кальбі від Відділу УККА, станичному п. мґр. Іванові Костюкові від станиці Пласту, п. генералові Н. Манзенкові від Товаришів Зброї та п. мґр. Ростиславові Кузьмичеві від рідні, за щирі слова прощання Покійного на Вічну Мандрівку, щира подяка.

Дякуємо всім Членам Української Спільноти в Денвері, що участю в Панахиді та похоронах віддали Останню Послугу Покійному, всім Тим, що зі щирими словами розради та співчуття прийшли облегшити нам наше горе. Всім, хто чимнебудь причинився до звеличання пам'яті Покійного, всім, хто молитвами до Всевишнього вставився за Душу Покійного, хай Господь благословить їх всіх.

У безмежному смутку і глибокому жалю:

ЛІДІЯ ГЛУШКО — дружина
ІРЕНА СИГАЛІВ — шваґрова
БОЖЕНА СИГАЛІВ — братаниця

Юліян Баранюк очолив Окружний Комітет Відділів УНСоюзу в Нюарку

(Закінчення зі стор. 1ої)

ної Комісії уділено уступаючій Управі абсолюторію.

Приявні на Зборах 22 особи, які репрезентували 11 Відділів Округи, вислухали доповідей представників Головного Уряду. Заступник гол. предсідника і рекордовий секретар Володимир Сохан подав у своїй доповіді інформації про підвищення вікових границь, в яких тепер приймає УНСоюз аплікантів без вимоги лікарських оглядин: до 30-го року життя на 10 000 дол. забезпечення та до 45-го року життя на 3 000 дол. Далі він підкреслив потребу забезпечування членів на високі суми, звертаючи увагу на голов родин, які удержують родини, поновне забезпечування власників виплачених грамот, точне виповнювання аплікацій нових членів та своєчасне надсилання Головній Канцелярії звітів і розрахунків. Заявою готовости допомогти союзовцям у їхній праці та підкресленням важности постійного зв'язку між секретарями і Головною Канцелярією закінчив В. Сохан свою доповідь.

Головний касир Петро Пуцило висловився з призналням про досягнення і працю Округи і порушив вагу зацікавлення союзовими справами нашої молоді, до якої треба шукати шляхів, кермуючись кличем „лицем до молоді". Він теж вияснив цілий ряд фінансових справ та закликав секретарів присилати на час зібрані вкладки, а вкінці поінформував приявних про закінчення стадії плянування нового будинку Головної Канцелярії, до будови якого мав би приступити УНСоюз вже в найближчому часі.

Головний радний і обласний організатор Степан Гавриш дав повний огляд досягнень Округи та її поодиноких Відділів, серед яких в цьогорічній членській кампанії визначилися ось такі: Відділ 340 (секретарі С. Букшована і Р. Яручик), — 47 членів, Відділ 37 (секретар Анна Гнатюк) — 33 члени, Відділ 11 (секретар Михайло Отрок) — 28 членів, Відділ 371 (секретар Ю. Баранюк) — 22 члени, Відділ 76 (секретар В. Салабун) — 17 членів, Відділ 234 (секретар І. Іваник) — 12 членів, Відділ 214 (секретар О. Твардовський) — 11 членів. С. Гавриш згадав з признанням, що на Конвенції були відзначені за гарні осяги в членській кампанії ось такі діячі Округи: Михайло Отрок (55 членів), Юліян Баранюк (53 члени), Стефанія Букшована (47 членів і чільне місце серед жінок), Іван Іваник (27 членів) і Василь Салабун (19 членів). С. Гавриш подав цілий ряд практичних порад організаційної праці та підкреслив, що найбезпечніше забезпечення на життя в теперішніх умовинах має таки УНСоюз. Вкінці доповіді С. Гавриш вручив В. Сохановї 21 аплікацій нових членів, що їх принесли на Збори секретарі та організатори Округи.

Після доповідей відбулася широка дискусія із відповідями представників Головного Уряду на порушені справи. При перекусці, якою гостила Окружна Управа учасників нарад, ще довго велися розмови на актуальні теми із союзового та громадського життя.

У Чикаґо відбулося маніфестаційне посвячення площі...

(Закінчення зі стор. 1ої)

на фонд будови нового храму.

Після полудня того ж дня відбувся в залях СУМА святковий обід і зустріч парафії з репрезентантами українських організацій та установ міста і околиці. Господарем зустрічі був член парафіяльної Ради д-р Юрій Городиловський. Промовляли: голова святкового Комітету інж. Степан Ґоляш, д-р Богдан Старух, о. Ю. Габрусевич, проф. д-р Василь Маркусь та д-р Ю. Городиловський. З привітальними промовами виступали представники громадських установ, в тому голова Комісії церковних справ в Екзекутиві УККА д-р Богдан Шебунчак, від Координаційного Комітету Українських Організацій ЗСА і Канади д-р Роман Смик, головні радні УНСоюзу Тарас Шпікула і інж. Анатолій Дорошенко, від Союзу Українок Америки пані Л. Шандра, від Крайової Управи СУМА О. Черень та інші. В цій зустрічі взяли участь представники 60 організацій, в тому Відділи УНСоюзу. На зустрічі було приявних понад 500 осіб. Згідно з наміченими плянами, будова храму парафії св. Володимира і Ольги буде завершена в наступному 1971-му році.

В Ню Йорку вшановано бенкетом проф. д-ра Володимира Кубійовича

(Закінчення зі стор. 1-ої)

клопедії для нашої національної ідентичности, а на закінчення промовив сам ювілят, проф. д-р Володимир Кубійович. Уже під час бенкету складено ряд пожертв на видання Енциклопедії, при чому д-р Богдан Олесницький та д-р Борис Филипчак з Пассейку пожертвували по одній тисячі долярів кожний. Після заключного слова майстра церемонії д-ра Б. Олесницького та короткої подяки співпрацівникам і приявним, яку виголосив д-р Степан Ворох, бенкет закінчено заінтонованим о. деканом Антоном Борсою співом українського національного гимну та кінцевою молитвою, яку провів о. мітрат Іван Данилевич, парох українського православного храму св. Володимира. Приявних на бенкеті біля 150 осіб.

30.000 комуністичних аґентів інфільтрували державний апарат Південного В'єтнаму

Вашингтон. — Центральна Розвідча Аґенція (Сі-Ай-Е-й) передала президентові Ніксонові звідомлення, в якому надзвичайно песимістично оцінює ситуацію у Південному В'єтнамі — не на бойовому фронті, а у всьому внутрішньому державному апараті. За тим звідомленням кругло 30.000 комуністичних аґентів інфільтрували південно-в'єтнамський державний апарат „від споду догори", включно з видатними становищами в поліції, армії і провінційних столицях. У тому звідомленні кажеться, що було б річчю неможливою, щоб таке поширення ворожої аґентури сталося без відома різних поліційних чинників, які про все це мовчать. Тоді, коли комуністи, керовані з північно-в'єтнамського центру, мають змогу щораз далі втискатися в державний апарат Південного В'єтнаму, льояльні супроти південно-в'єтнамського уряду поліційні аґенти не вспіли інфільтрувати комуністичного апарату та втискатись в ряди В'єтконґу. Сі-Ай-Ей приходить у тому обширному звідомленні до висновку, що коли тільки американські війська відійдуть з Південного В'єтнаму, комуністи матимуть силу і змогу перевести там повстання. Пресові коментатори твердять, що хоча президент Ніксон познайомився з головними тезами й висновками того звідомлення, проте він не оцінює південно-в'єтнамської ситуації так чорно, покликуючись на звідомлення з інших джерел, які вказують на поступ в заспокоєнні тамошнього краю та скріпленні авторитету південно-в'єтнамського режиму. Не відомо, чи директор Центральної Розвідчої Аґенції Ричард Гелмс їздив в минулому тижні до Південного В'єтнаму, щоб перевірити правильність того звідомлення, зладженого його підчиненими, чи те звідомлення списано власне у висліді його відвідин, під час яких він конферував з різними південно-в'єтнамськими й американськими чинниками у Сайґоні.

— КОРОТКІ ВІСТІ —

СОВЄТСЬКИЙ ДИПЛОМАТ ОЛЕКСАНДЕР ЗІНЧУК ПРИБУВ ДО ЛОС АНДЖЕЛЕСУ, щоб там відкрити консулят СССР в кінці цього, або на початку наступного року. О. Зінчук працював у міністерстві закордонних справ у Москві, як експерт в справах ЗСА. Американський консулят відкриється в Ленінграді.

400 КУБИНСЬКИХ ПОЛІТИЧНИХ ЕМІҐРАНТІВ ДЕМОНСТРУВАЛИ БІЛЯ БУДИНКУ ОН, стягли прапор СССР та намагались стягти вниз прапор кастрівської Куби. Демонстрація відбулась через непорозуміння, бо хтось фальшиво повідомив, що до будинку ОН прибув диктатор Куби Кастро.

ЧОТИРИ ПРЕДСТАВНИКИ НАСА ВІДЛЕТЯТЬ до Москви в кінці жовтня, щоб там з представниками відповідної організації — совєтськими дослідниками космосу, обговорити можливості співпраці між ЗСА та СССР у справі космічних летів з людською залогою.

ПОНАД 8 МІЛЬЙОНІВ ДОЛ. ВТРАТ ЗАВДАЛИ великі пожежі в районі Лос Анджелесу, де згоріло 295 будинків, багато було пошкоджено, згоріли також великі масиви лісів.

КОНҐРЕСМЕН В. МІЛЛС, ДЕМОКРАТ ІЗ АРКЕНЗО, СКАЗАВ НА КОНВЕНЦІЇ АСОЦІЯЦІЇ БАНКІРІВ, що за його передбаченнями, бюджет федерального уряду в цьому фінансовому році буде дефіцитним, „навіть коли б Конґрес зробив усе можливе, щоб цього не було". Міллс передбачає, що дефіцит сягатиме від 12 до 20 більйонів долярів.

Висліди змагань українських футбольних клюбів

„Тризуб" Філядельфія здобув високу перемогу 4:0 над дружиною „Джермен - Амерікен" з Ню Йорку у мистецьких змаганнях „Великої Чотирнадцятки" Німецько-Американського Футбольного Союзу, які відбулися минулої неділі у Філядельфії. Це вже друга перемога „Тризуба" після його переходу до „Великої Чотирнадцятки".

УСК Ню Йорк переміг з рахунком 2:0 жидівську дружину „Блу Стар" в мистецьких змаганнях „Великої Чотирнадцятки" Німецько - Американського Футбольного Союзу, які відбулися минулої неділі в Норт Берґен Н. Дж. Після цієї перемоги УСК займає далі перше місце в табелі „Великої Чотирнадцятки" з точками 9:11 і відношенням воріт 11:3.

„Чорноморська Січ" Нюарк перемогла Португальський СК з рахунком 4:1 в мистецьких змаганнях Шефер Ліґи стейту Ню Джерзі, які відбулися минулої неділі, 18-го жовтня в Орандж, Н. Дж. Ворота „Ч.С." стрілили: Михайло Фарміґа 3 і Олесь Фарміґа 1. „Ч. Січ" держиться далі на першому місці табелі Шейфер Ліґи з точками 8:0 і відношенням воріт 12:2.

„Крилаті" Йонкерс зазнали минулої неділі поразки 1:2 від дружини Вайт Плейнс у мистецьких змаганнях Першої Дивізії Німецько-Американського Футбольного Союзу які відбулися на грищі суперників у Вайт Плейнс: Одинокі ворота для сумівської дружини з Йонкерсу здобув Кіляр.

Три тисячі глядачів оплескували оперу „Лис Микита"

(Закінчення зі стор. 1ої)

китою — Надія Оранська. Всі п'ять картин опери пройшли впродовж трьох годин під численні оплески, як семилітніх, так і сімдесятилітніх. Диригента оркестри і постановника опери, професора УМІ Юрія Оранського вітала публіка під час кожного виходу до Симфонічної оркестри у складі 45 осіб; в масових сценах виступав Хор УМІ у Філядельфії та студенти з американських музичних шкіл. Крім названих, у ролях виступали: Лисичиха-Орися Штинь-Гевко, діти Лиса Микити Міцько й Мінка — Ія Лабунька та Ніля Онуферко, Вовк Неситий — Омелян Гельбік, Ведмідь Бурмило — Володимир Карпинич, Борсук Бабай — Паша Манойло-Праско, Заєць Яць — Катруся Оранська, Баран і Вівці — Олесь Лабунька, Л. Лук'янович, Х. Романів, А. Федак. Проєкти мистецького оформлення сцени були авторства Едварда Козака, режисер опери — Іван Праско, хореографія — Ніни Сулими, маски звірів — Тані Бульби-Витвицької, декорації — Ю. Татунчака, М. Витвицької, костюми — Марії Швед, реквізит — Христі Швед; машиністи сцени — Б. Чайківський, М. Тарнавський, Ю. Чайківський.

У кінці вистави, в якій у балетній сцені виступали також три молоді американські балерини, д-р Ярослав Бернадин від „Провидіння" подякував співавторам опери: неприсутньому, через стан здоров'я, композиторові проф. Василеві І. Овчаренкові, та лібретистові Леонідові Полтаві і відповідальному поставникові та першому диригентові оперового „Лиса Микити" маестрові Юрієві Оранському, який у свою чергу викликав на сцену багатьох співробітників, учасників здійснення вистави, та подякував братському союзові „Провидіння" за підтримку в реалізації нової опери на сцені. В перервах молодь розповсюджувала лібретто і програму. Радіоінженери з „Голосу Америки" записали на стрічку всю оперу та інтерв'ю з о. шамб. М. Хариною, професором УМІ Ю. Оранським, поетом Л. Полтавою на тему її створення й реалізації: з понеділка „Голос Америки" розпочав серію програм в Україну під назвою „Нова опера „Лис Микита".

Разом на сцені і в оркестрі брали участь кругло 105 осіб, переважно молоді, а в усій підготові опери „Лис" Микита" до сценічного показу — понад 120 осіб. За загальною характеристикою, вистава опери „Лис Микита", з надзвичайно мелодійною, українського звучання музикою, з участю старших відомих солістів та солістів з-поміж талановитої молоді, масовими сценами звірів і сільської молоді в Карпатах — була цікава як для малих, так і для старших глядачів. У кінці на сцену було внесено три великі коші квітів. Наступні вистави опери відбудуться в Ню Йорку, Піттсбурґу, Чикаґо.

ВШАНУВАЛИ УКРАЇНСЬКИХ ПІОНЕРІВ У АРҐЕНТИНІ

Буенос Айрес. — Централя Товариства „Просвіта" влаштувала спільну Зустріч піонерів українського організованого життя в Арґентині, в якій взяли участь багато осіб, між ними й увінчані сивиною старенькі поселенці із столиці та з околиць. При вході до залі Народного Дому піонери підписувались на перґаменті. Деякі з них організовували в Арґентині своїх земляків у товариства ще 40 рр. тому.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ

НЕДІЛЯ, 25-го ЖОВТНЯ 1970 р.

ТРЕНТОН, Н. Дж. Місячні збори Т-ва Запорозька Січ — 245 Відд. о год. 2-ій по полудні в залі Укр. Православної Парохії св. Тройці при 824 Adelin St. Проситься чл. прибути. — М. Голінко, гол., М. Мартиненко, секретар.

† ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ДЕНИС ПРИТУЛЯК, довголітній член 25-го Відд. УНС в Джерзі Сити, Н. Дж., упокоївся в Бозі по довгій і важкій недузі в четвер, 15 жовтня 1970 р. на 58 р. ж. Народж. в Долині, Зах. Україна. Похорон в понеділок, 19-го жовтня 1970 р. з похоронного заведення до церкви св. о. Миколая в Пассейку, Н. Дж., а опісля на цвинтар.

Вічна Йому Пам'ять!

Управа

ТАРЗАН, Ч. 66448. Меду приносить дивний прилад

Час надходить, Тарзане, з великим місяцем цієї ночі, щоб твоя жінка дістала третій лік.

Для чого оце, Тарзане?

Щось, чого я ніколи раніше не бачив, Наомі! Терпеливости, — поки попробую спитати вождя Меду, щоб з'ясував це мені.